

Csukás István születésnapjának tiszteletére a Tárnoki Művelődési Ház és Könyvtár írta ki a "Mese, mese, mátká" című országos meseíró pályázatot, melyen *Némethné Péntek Zsófia*

"Somlói manó ajándéka" című meséjével áprilisban első helyezést ért el. A mesét közreadtuk a Hírmondó Nagyalásony és környéke első, augusztusi számában, és itt is ezt tesszük.

Hol volt, hol nem volt, a zord Bakony hegységen túl, ahol már a szépséges Pannon síkság nyújtózkodik, és szorgalmas emberek lakják. Az öregek elmondása szerint egy óriás letette a kalapját, úgy keletkezett a Somló hegy. Vulkán kúpjáról tiszta időben még az Alpok is láthatók. A kedvező klímájú hegyen, a rómaiak már kétezer éve is szőlőt termesztettek. A hegy levéből napjainkban is a méltán világhírnek örvendő somlai bor, a juhfark és furmint készül.

Aki kicsit is konyít a szőlőtermeléshez, tudja mennyi nehéz fizikai munkát, és szakértelmet kíván, amíg a palackba kerül. De bármennyit dolgozik is a szőlősgazda, ha nem segíti a „hegy manója” jön aszály, vagy jégeső, és kárba vész az összes munkája. Természetesen egy gazda sem szeretne volna kihívni „Vendel manó” haragját, aki hétévenként meg is mutatta magát a Somló emberének. Régen történt, száz éve is van talán, Zsiga bácsi szőlőtulajdonos szorgalmasan kapálgatta, permetezte tőkéit. Munkája eredménye meg változó, néha bő volt a termés, de gyenge minőségű itóka lett belőle, más esztendőben kevesebb, de fenséges nedű sikeredett. A papok jó ízlését bizonyítja, elkelt hamar misebornak. Egy nyári délutánon is szorgalmasan dolgozott, mikor fekete fellegekből már csapkodott is az isten nyila, vagyis cikáztak a villámok. Az eső úgy ömlött, mintha dézsát borították volna le a hegytetőről. Zsiga apó meg sem próbált a pincéjéig eljutni, pár lépésre a bozótban nyíló barlangba menekült, ahol a szinte éjszakai sötétségben leült.

Kissé kifújta magát mikor belülről motoszkálást hallott, és egy kis fénypont is himbálódzva közeledett feléje. Nem lepődött meg, mert a hegyen mindenki tudott a manó létezéséről, tevékenységéről. Ő volt a Somló gondja-bajának, szerencsésének a számon tartója. A gonosz büntetése, a jótévő jutalmazása is kötelességei közé tartozott. Jogait egyetlen hegylakó sem merte megkérdőjelezni.

Az öreg szőlész is elgondolkodott, nem terheli-e valami a lelkiismeretét, amit a Vendel nehezményezne. Nem sokat töprenghetett, mert már rá is köszönt az apró emberke.

- Ugye nem jó ez az eső a frissen permetezett szőlőnek – mondta köszönés helyett. Zsiga bácsi gombócot érzett a torkában, elvégre eddig ő is csak hallomásból értesült a manó létezéséről. Most itt áll látja saját szemével, és hallja kenetlen ajtó nyikorgására emlékeztető hangját. Nagy

nehezen kinyögött egy adjistent, de térdei meginogtak.

- Re-emé-éle-em, tudo-od kivel hozo-ott össze jó, vagy balsorso-od? – hallotta a jóindulatú nyekergést.

- Természetesen – dadogta a somlói szőlősgazda –, óriási megtiszteltetés a látogatásod. Miben lehetek a szolgálatodra, Hegy Szellem? Szívesen teljesítem.

- Jól van, ne hízelegj, én minden ember fejébe belelátok, ismerem gondolataitokat is. Azt is tudom, becsületes szorgalmas munkás vagy, kezed munkájából élsz. Jutalmul két ajándékom közül választhatsz, belátásod szerint.

- Köszönöm, köszönöm!

- Ne hálálkodj, míg nem tudsz semmit - fedtte meg a manó, majd folytatta.

Az első: kapsz tőlem száz arany forintot, mert tisztességesen beszéltél velem, aztán menj Isten hírével. Második: nem adok neked egy garast sem, de ígérem szorgalmas munkádnak gyümölcsét sem szőlőbetegség, sem természeti csapás nem éri, de még a rossz emberek kártételétől is megőrizem... Gondolkozz, van időd, míg zuhog az eső.

Zsiga bácsi fejében kergetőztek a gondolatok, mi mindent tudna venni száz aranyforintért, hogy változna meg a családja élete, mennyien irigyelnék falujában. De tovább is gondolkodott, a pénz hamar fogy, ha nagy lábon él az ember. Irigyei is sokan lennének, bezzeg valamennyi örvendene, ha fogytán lenne a kincs és újra kapálnia kellene. Eddig tisztességes munkával szerényen megvolt a mindennapi, csak a félelem kísértette állandóan a szőlőért, hogy szüretig még sokszor „kinn alszik”, és bármi történhet vele. Ha ettől az aggodalomtól a manó őt megszabadítja, szívesen dolgozik ő fütyörészve továbbra is szép tőkéi között.

Már egyáltalán nem reszkető hangon válaszolt:

- Hegy Szelleme, köszönöm jóindulatodat, én a második ajánlatodat fogadom el. Én tovább is teszem az épp időszerű munkát, ha te távol tartod tőlünk a veszedelmet, ígérem én továbbra is a hegy törvényeit betartva teszem, dolgozom nap mint nap.

- Re-end-ben va-an is-ten álld-jo-on!!! - hallotta a „nyekergő” hangot ismét.

Majd mélyen eltöprengett a törtéteken.

Közben a napsugarai utat találtak a barlang szájához, megdörzsölte a fénytől káprázó szemeit. A bejáratnál lévő százéves fűzfa korhadoszó ágainak hajladozása, nyikorogva utánozta Vendel manó búcsú szavait. Zsiga bácsi vidáman kilépett a fényre, bizakodva tekintett végig a smaragdzöld szőlőtáblákon. Tudta a manó szavában meg lehet bízni, ahogy az éjszakai pihenést követi a dolgos nappal, a zord telet a napfényes kikelet.

Megjelenés: [Hírösítő Nemzeti online kiadvány, március 2012. augusztusi számában](#)